

Ordning ad anden Veie, og dette vil kunne ske, naar man indsætter i 2det Stykke efter Ordet „eiheller“ Ordene „indtil videre“, men lader Paragrafens 3die Stykke udgaa. — Til § 3 have vi dernæst stillet en Ændring, som heller ikke tilsigter nogen Meningsforandring. Der staar i § 3, 2det Stykke, at Malegaardsvretten ikke maa adstilles fra den tilstødende Grund, og saa have vi ment, at der burde tilføies i Overensstemmelse med Regjeringens Forslag en Passus, som lyder „men kan overdrages til Brug paa Aaremaal“. Min Opfattelse er, at derved forandres ikke Meningen; thi man kan ikke ved en Fortolkning af Stykket, som det nu staar, komme til at Udleining af Malegaardsvretten skulde være forbudt ved de Ord, „at den ikke maa adstilles fra den tilstødende Grund“. Det vil ikke være nogen Realitetsændring, at det igjen tilføies, som det stod i Regjeringsforslaget. Man vilde ikke have lagt Bøgt paa at faae dette tilføiet, hvis der ikke i § 49. en aldeles analog Paragraf, var blevet staaende det Samme angaaende en anden Æneret til Fiskeri, hvor det hedder paa lignende Maade: „denne Ret maa ikke adstilles fra den tilstødende Grund, men kun overdrages i Brug paa Aaremaal“. Det er aldeles nødvendigt at bringe Overensstemmelse imellem disse to Steder. Man kan ikke have det staaende paa det ene Sted og udlette det paa det andet; det vil kun vække Tvivl hos Fortolkeren. Men denne nødvendige Harmoni kan naturligvis enten opnaas ved at udlette det paa begge Steder eller ved at indsætte det her paa det første Sted, og vi have ment, at det var naturligt at indsætte det paa dette Sted, saaledes at det staar paa begge Steder, men det er altsaa som sagt kun en formel Forandring; det tilsigter ingen Realitetsforandring. — Til § 5 er der et Ændringsforslag, som vi heller ikke mene tilsigter nogen Realitetsforandring. Naar der nemlig her tales om Expropriation i Henhold til Reglerne i Lov angaaende Gangstier i offentlige Diemed o s v., altsaa hvor det almene Vel fordrer, at offentlige Stier eller Veie til Landingspladser for Fiskerne anlægges, mene vi, at det ligger i Forudtæningen her, at her er Tale om visse faste almindelige Landingspladser og ikke de tilfældige, som ere i privat Mand's Eie,

men med Hensyn til hvilke der paa en eller anden Maade er aabnet Fiskernes Udgang. Der sigtes til de almindelige faste Landingspladser, og vi have kun ment, at det var en Tydeliggjørelse at tilføie Ordet „almindelige“. Det er altsaa heller ikke nogen Realitetsforandring.

Derimod er der ganske vist med Hensyn til § 6 en Realitetsforandring, og en, vil jeg sige, i Formen ikke uvæsentlig Realitetsforandring, men dog ikke en saadan, at den fjerner sig i Virkeligheden, mener jeg, stærkt fra det Formaal, som Paragrafen har havt i Lovforslaget, saaledes som det foreligger for os, og vi mene derfor heller ikke, at denne Affattelse bør lægge nogen Hindring i Veien for Lovforslagets Vedtagelse. Man staar nemlig her lige overfor et fildent Spørgsmaal. Det gjælder om ved denne Paragraf at afveie og drage Grændsen mellem de private Kysteieres Ret og den Interesse, som Fiskerne i Almindelighed kunne have, og som maa indrømmes at være til Stede til at faae Udgang til den private Strandbred til der at ophale deres Baade og tørre deres Fiske-redstaber. Det er et fildent Punkt, og naar man vil gaa til Løsningen af et saadant Mellemværende, et saadant Berøringsspørgsmaal, i Kraft af enten en Udledelse af, hvad der ligger i Eiendomsrettens Begreb, eller i Kraft af en Undersøgelse om, hvad der retshistorisk hos os har været det rettlige Forhold, da have vi troet, at man vil vanskeliggjøre Løsningen i meget høi Grad, idet man nødvendig da maatte falde paa at sige de rettlige Videnskaber op i Stedet for, at en Løsning fornuftigvis kun kan naaes, naar man søger at dæmpe disse. Og det naturlige Udgangspunkt for os har da været det, at man skal tage sit Udgangspunkt fra, hvad den Eier vilde gjøre, der er rimelig, som paa en fornuftig Maade varetager sine egne Interesser, men ikke vil lægge urimelige eller chikanøse Hindringer i Veien for Andre's Interesser, blot fordi de berøre hans Ret, naar de ikke berøre hans virkelige Interesse. Naar vi paa den ene Side afveie det, og paa den anden Side afveie, hvad der virkelig kunde siges at kræves for Fiskernes Interesse, have vi forudsat, at Fiskerne, som naturligvis have en Interesse af at komme til Strandbredden, paa ingen Maade have til Hensigt derved at forulempe Eieren. Vi